

DECIZIE nr. 478 din 18 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 47 alin. \(3\) din Legea nr. 84/1998](#) privind mărcile și indicațiile geografice

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 609 din 12 august 2015**

Data intrării în vigoare 12-08-2015

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskas Valentin Zoltan	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Fabian Niculae	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 47 alin. \(3\) din Legea nr. 84/1998](#) privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Societatea "Editura Tudor Arghezi Bilete de Papagal" - S. R.L. din București în Dosarul nr. 16.086/3/2011** al Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 129D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Societatea "Profipet" - S.R.L. din Ploiești a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că prin instituirea unor termene și proceduri speciale nu este încălcat liberul acces la justiție, acesta nefiind un drept absolut.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 20 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 16.086/3/2011**, Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 47 alin. \(3\) din Legea nr. 84/1998](#) privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Societatea "Editura Tudor Arghezi Bilete de Papagal" - S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unei mărci.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că dispozițiile legale criticate lipsesc de eficiență protecția mărcii înregistrate, Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci devenind, astfel, o instituție fără semnificație, ineficace, unde autoarea a plătit inutil taxe în scopul ocrotirii mărcii. De asemenea, se arată că după expirarea termenului de 5 ani nu se mai poate adresa justiției, fiind încălcat și dreptul său de proprietate.

7. Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. d\) din Constituție](#), precum și ale [art. 1 alin. \(2\)](#), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile [art. 47 alin. \(3\) din Legea nr. 84/1998](#) privind mărcile și indicațiile geografice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 mai 2010, prevederi care au următorul conținut: "Termenul în care poate fi cerută anularea înregistrării mărcii pentru motivele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d) și e) este de 5 ani și curge de la data înregistrării mărcii." Curtea observă că legea a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 8 mai 2014, textele criticate păstrând aceeași formulare și numerotare.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale [art. 16 alin. \(2\)](#) potrivit cărora nimeni nu este mai presus de lege, ale [art. 21 alin. \(1\) și \(2\)](#) privind liberul acces la justiție și ale [art. 44 alin. \(1\)](#) privind dreptul de proprietate privată.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate stabilesc o condiție privind acțiunea în anulare a înregistrării mărcii, și anume faptul că aceasta poate fi introdusă în termen de 5 ani de la data înregistrării ei. Această soluție legislativă reprezintă opțiunea legiuitorului român, ținând cont de specificul instituției mărcii. Curtea constată că marca are funcția esențială de a garanta consumatorului sau utilizatorului final identitatea de origine a produsului sau a serviciului ce face obiectul mărcii, permițându-i acestuia să distingă fără confuzie posibilă acele produse sau acele servicii care au o proveniență diferită (a se vedea și Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din 22 iunie 1976, pronunțată în Cauza C-119/75, Terrapin/Terranova). Cu alte cuvinte, marca permite consumatorului să deosebească produsele și serviciile unui anumit operator economic de cele concurente existente pe piață.

14. Curtea constată că fondul litigiului vizează anularea unei mărci folosite în legătură cu produse pentru animale, anulare cerută de o persoană juridică ce desfășoară activități specifice de editare de carte, care afirmă că este titulara mărcii folosite în domeniul său de activitate. Din examinarea dispozițiilor legii în ansamblul său, Curtea reține că o marcă identică sau similară cu o marcă înregistrată anterior poate fi înregistrată numai în anumite condiții, una dintre condiții excluzând, în principiu, protecția acelorași produse sau servicii. Cu alte cuvinte, marca înregistrată ulterior trebuie să vizeze alte produse sau servicii decât cele care fac obiectul mărcii înregistrate. Riscul apare atunci când marca utilizată ulterior este folosită pentru introducerea pe piață a produselor sau serviciilor protejate de prima marcă înregistrată. Termenul de 5 ani prevăzut de lege pentru contestarea unei noi mărci identice cu cea înregistrată inițial are în vedere, însă, o situație obiectivă. Pe o anumită piață a unor produse sau servicii, apariția unei noi mărci folosite pentru produsele sau serviciile protejate prin înregistrarea mărcii inițiale poate fi observată de titularul mărcii inițiale care are la dispoziție un termen rezonabil pentru a acționa, având în vedere efectele pe care le produce pe o anumită piață introducerea produselor sau serviciilor protejate de marca înregistrată anterior. Opțiunea legiuitorului apare ca fiind justificată, având în vedere specificul acestui domeniu, precum și faptul și că trebuie să existe o siguranță a raporturilor juridice care se stabilesc în acest domeniu. Scopul legiuitorului este acela de a evita situațiile de inducere în eroare a consumatorului cu privire la originea produselor și serviciilor existente pe piață, solicitând, în același timp, o atitudine diligentă din partea titularului mărcii înregistrate inițial. Așadar, nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (2) din Constituție potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, întrucât dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, opțiunea legiuitorului pentru soluția legislativă criticată având un caracter obiectiv și rezonabil prin raportare la scopul urmărit.

15. În ceea ce privește critica legată de încălcarea liberului acces la justiție, se reține că acesta nu este un drept absolut, putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de legiuitor, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție. Aceste condiționări nu pot fi acceptate dacă afectează dreptul fundamental în chiar substanța sa. Prin urmare, limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta (a se vedea, în acest sens, [Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005). În consecință, Curtea constată că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, el presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, [Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

16. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa. În cazul de față substanța dreptului nu a fost atinsă, dispozițiile legale criticate instituind doar condiții de exercitare a dreptului de acces la justiție, ținând cont de materia specifică a proprietății industriale.

17. În legătură cu presupusa încălcare a dreptului de proprietate, Curtea observă că înregistrarea mărcii conferă titularului un drept exclusiv asupra mărcii și dreptul de a acționa contra oricărei persoane care aduce atingere dreptului său. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Decizia privind admisibilitatea din 18 septembrie 2007, pronunțată în Cauza Paeffgen GmbH împotriva Germaniei, a precizat că dreptul de proprietate intelectuală asupra mărcilor constituie un "bun", a cărui respectare este asigurată prin dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Însă, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, "Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege". Curtea Constituțională a reținut, de altfel, în jurisprudența sa, că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate (a se vedea [Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea "Editura Tudor Arghezi Bilete de Papagal" - S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.086/3/2011** al Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile [art. 47 alin. \(3\) din Legea nr. 84/1998](#) privind mărcile și indicațiile geografice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae
